

ENTERRAMENT DE MN. ESTANISLAU CORRONS I GRAELLS

Crist Rei de Manresa, 8-1-2026

Lectures pròpies del 8 de gener: 1Jn 4,7-10 // Mc 6,34-44

Avui és primer dijous després de l'1 de gener, dia en què els sacerdots i diaques ens trobem normalment per a la nostra formació i pregària en esperit de comunió fraternal. Amb aquesta mateixa expressió de fraternitat, membres del presbiteri diocesà som presents en aquest temple de Crist Rei de Manresa per acomiadar, tot pregant pel seu etern descans, a qui durant vint-i-tres anys fou rector d'aquesta parròquia, Mn. Estanislau Corrons i Graells. Ens unim al dol de tots els qui vau compartir amb ell la vostra fe i el vostre zel per fer present el Crist a la capital del Bages des d'aquesta demarcació parroquial. També, evidentment, conec l'estimació envers Mn. Corrons per part de persones d'altres comunitats que ell serví, assenyaladament Artés. Aquesta fou la població que ell va escollir per a passar-hi el darrer trajecte de la seva vida en aquest món, concretament a la residència d'ancians de la Fundació Patronat de la Vila d'Artés, constituïda quan ell era rector d'aquella parròquia, tenint-hi un paper fonamental.

De Mn. Estanislau Corrons tinc el record d'un home profundament enamorat del seu ministeri. De fet, va estar al capdavant de la parròquia encomanada fins que va poder; quasi podríem dir, més enllà de les seves forces. Era tan gran el seu desig de servir que s'oblidava de les seves limitacions. Potser no fou casualitat, sinó providència, que fos un Divendres Sant quan es va manifestar clarament que ell havia d'abandonar la parròquia, després de celebrar, el dia abans, el moment en què Jesús instituï l'Eucaristia i el sacerdoci, donant-nos el manament nou de l'amor i rentant els peus als seus deixebles; ni tampoc ho és que avui sigui dijous, dia que la pietat cristiana dedica a pregar pels sacerdots i per les vocacions sacerdotals. Un bon prevere ha acabat la seva cursa per aquest món, en el noranta-tresè any de la seva existència terrenal. Han estat seixanta-vuit les anyades de vida sacerdotal, havent celebrat l'aniversari d'ordenació presbiteral el propassat 21 de desembre, en aquest mateix temple, acompanyat per molts de vosaltres. Com recordava la seva ordenació! I com havia experimentat la providència de Déu, acompanyant-lo en la seva existència! Això m'ho havia dit moltes vegades. Era un home enamorat del sacerdoci ministerial que va rebre com a do per al servei dels seus germans.

L'únic i etern sacerdot és Jesucrist. Ell ha escollit al llarg de la història de l'Església homes com mossèn Estanislau que s'han deixat configurar a ell, pastor, mestre i espòs de la seva Església, per tal que la seva donació es perpetui al llarg dels segles. En l'evangelí hem escoltat com sant Marc ens deia: *Jesús veié una gran gentada i se'n compadí, perquè eren com ovelles sense pastor*. El sacerdoci de Crist brolla del seu cor misericordiós, capaç de compassió envers els necessitats. Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare. En ell es fa present l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. Sí, sense Jesús els homes no tindríem el veritable pastor que ens duu a bones prades.

Els sacerdots som els qui entrem, per pura gràcia, en aquesta dinàmica de compassió i donació del Salvador. Certament que en el món hi ha moltes necessitats, moltíssimes. La crida de Jesús a seguir-lo, com van fer els apòstols, significa acceptar que no ens dediquem a cap causa concreta sinó a totes, sabent que Jesús és el salvador de tots i cada un dels homes i de l'home sencer. L'opció de fe ens fa servidors de totes i cada una de les persones per tal que puguin trobar-se amb el qui ha vingut, enviat pel Pare, a redimir la humanitat del pecat i de la mort. És una opció radical, perquè vol ajudar des de l'arrel, amb la ferma confiança, nascuda de la fe, que el que tothom anhela i desitja des del fons del seu cor és el trobament amb Jesús, el qui és, segons les seves mateixes paraules, *el camí, la veritat i la vida*. Després dels anys de la guerra civil, quan molts cristians moriren confessant Jesús com a únic Rei, joves com Mn. Estanislau Corrons volgueren seguir les petjades dels sacerdots martiritzats, perquè Crist regnés en tots els cors. Ho van fer amb generositat, provinents de famílies profundament cristianes, i es van donar incansablement en l'exercici del seu ministeri, malgrat que veieren també com, al llarg dels anys i per diverses causes, molta gent abandonava el camí de la fe o, almenys, deixava de transitar pels camins dels sacraments i de la pregària cristiana. I això, és clar, dol profundament al pastor d'una comunitat. Tanmateix, no perderen el seu zel d'anunciadors de l'Evangeli i el servei de les comunitats en la unitat i la pau.

En l'evangeli proclamat hem sentit com Jesús deia als seus deixebles, preocupats per com donarien menjar a la multitud aplegada entorn seu: *Doneu-los-en vosaltres mateixos*. Fins i tot, després de partir i multiplicar els pans, *els donava als deixebles perquè els servissin a la gent*. L'Església ha entès que en aquest signe de Jesús no solament se'ns demana que compartim el nostre pa amb els qui en tinguin necessitat, sinó que s'expressa la realitat de l'Eucaristia com a aliment vital. Al servei d'aquest sacrament hi ha els qui participem del sacerdoci apostòlic. Som els qui, en raó del sacrament de l'orde rebut, presidim en persona de Crist la celebració eucarística, per tal que no manqui per als creients aquest aliment de vida eterna que ens fa ser cada vegada més el que som: Cos de Crist, Església cridada a ser enmig del món «com un sacrament, o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà», com ens ensenya el Concili Vaticà II (LG, 1).

El sacerdoci és *officium amoris*, segons expressió de sant Agustí. Ho és, perquè la raó de la crida de part del Senyor és l'amor al qui ha escollit. També és l'amor la raó de la resposta, perquè demana donació plena al servei dels germans. Sense oblidar que la finalitat de la vida sacerdotal és que l'amor sigui present en el cor i en les obres de tota persona a qui el ministre de l'Església serveix. Ja sabem que l'Eucaristia té com a fruit l'amor en el cor del qui hi participa, perquè s'hi fa present l'amor de Déu en la seva màxima expressió. Recordem les paraules que hem escoltat en la primera lectura: *L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats*. No oblidem mai que la missa és el memorial del misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, la seva mort i la seva resurrecció. Per aquesta raó el centre i el cim de la vida sacerdotal és la celebració del sacrifici eucarístic amb el poble i per a bé del poble, perquè *l'amor ve de Déu*.

Per tot això, el nostre cor s'omple de joia en veure com mossèn Lau, com es deia popularment, ha acomplert el seu ministeri de manera fidel i constant, i com ha maldat per tal que els qui el Senyor li va encomanar en els diversos ministeris tinguessin el pa de la Paraula i el de l'Eucaristia; així com de les seves mans brollaren tantíssimes obres de servei i de caritat a favor de les persones que trucaven a la seva porta. I això ens omple d'esperança. Sabem de cert, confiant en la infinita misericòrdia de Déu que Mn. Corrons va administrar en la seva llarga vida, que el Senyor l'acollirà entre els seus sants i elegits, a fi de participar en les noces eternes del Creador amb la humanitat. Tot i això, no pot mancar la nostra pregària fraternal per ell, per tal que el Senyor amb la seva clemència el purifiqui de les mancances que encara poguessin restar en el seu cor i així pugui entrar ja ara a la festa del cel.

Ha mort un sacerdot, fill i servidor d'aquesta ciutat de Manresa, i en el seu traspàs és bo que tinguem present la necessitat de servidors de l'evangeli en el nostre bisbat. Demanem, per la intercessió de tantíssims sacerdots fills d'aquesta terra que s'han lliurat al servei sacerdotal, que molts joves, escoltant la crida del Senyor, acceptin fer-se servidors de Crist i de la seva Església. Tant de bo que Déu suscités vocacions al sacerdoci en les parròquies d'aquesta ciutat! Que sigui la nostra pregària humil i confiada, en la mort de Mn. Estanislau Corrons i Graells: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots.»